

Oponentský posudek na bakalářskou práci
Pevnostní systém na Šumavě
Lenka Šlajsová

Ačkoli problematika československého opevnění z předvečera druhé světové války náleží k oblíbeným a často zpracovávaným tématům (příčemž jejich zpracovatelé často fungují i jako zapálení nadšenci a obnovitelé pevnostních objektů), narazila L. Šlajsová při výběru své bakalářské práce na desideratum v podobě průběhu výstavby linie na Šumavě. Jak v úvodu avizuje, pokusila se toto bílé místo zaplnit průzkumem archivních pramenů a poznatky z nich zkombinovat s recentní literaturou, mezi jejímiž tituly nechybí celá řádka studií od amatérských historiků.

První kapitolu (s. 5–11) autorka věnuje pojednání o československé armádě a její obranné politice, když za mezníky považuje zvláště roky 1925, kdy byli početní francouzští důstojníci a specialisté nahrazeni těmi domácími, a pak pochopitelně rok 1933, na jehož začátku se v sousedním Německu dostal k moci Hitler. V republice se mění rétorika a přístup k bezpečnostní otázce, hned od příštího roku se přikračuje k plánování a posléze budování pevnostního valu, z něž dodnes po naší zemi zůstávají rozesety vojenské pevnosti a zvláště lehké pevnůstky, ony proslulé „řopíky“. Od podzimu 1936 přichází na řadu v plánování rovněž Šumava, od dalšího roku probíhaly první přípravné práce a v létě výstavba započala plnou měrou, v okolí Vimperka, Prachatic, Sušice i Klatov. Především šlo právě o řopíky. Rok 1938, jak autorka bedlivě sleduje, přinesl po anšlusu Rakouska navýšení pracovní intenzity a výstavba postoupila hlouběji do lůna Šumavy, až k Volarům, Lenoře, Horní Vltavici, Stachům aj. Veškerá výstavba však v souvislosti s Mnichovem utichla s koncem září 1938, naopak, některé pevnůstky byly po tomto datu odstřeleny. Zde pak spatřuji snad jen jednu ze dvou slabin předkládané bakalářské práce – že totiž autorka nevytvořila alespoň stručnou kapitolu a osudech pevnostní linie po mnichovské dohodě, případně i o jejím druhém životě (jak to bylo za železné opony, jak je to dnes, kolik objektů je zpřístupněno, apod.).

Tou druhou jsou zbytečné jazykové nedostatky, které jinak kvalitní práci srážejí – srovnej hned s. 3 – I přes to...; v roce 1937 tedy v roce (chybí čárka); opevnění, které byl... Občas L. Šlajsovou pozlobí ortografie, jindy překlipy. Na druhou stranu, velké množství gramatických chyb tu není a jazyk je čtivý, srozumitelný, živý, vyprávění má spád. Ocenění zaslouží také zvládnutí pramenných zdrojů, za nimiž se autorka vypravila až do Prahy, snad jen příloha mohla být doplněna kvalitnějšími vlastními snímky než těmi staženými z internetu. Ale na vlastní terénní výzkum již patrně nezbyl čas (?). K literatuře nemám zásadnějších připomínek.

Celkově hodnotím práci jako zdařilou, navrhuji hodnocení ještě **výborné** a doporučuji ji k obhajobě.

V Plzni 6. května 2016

Doc. PhDr. Jan Kilián, Ph.D.